ΕΤΟΣ ΙΔ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1899 ΑΡΙΘ. 3158

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

	Δραχμαί	Δραχμαί
	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Τρίμηνος	8	Χρυσᾶ φράγκα 25
Ἑξάμηνος	15	Χρυσᾶ φράγκα 45
Ἐνιαυτός	30	Χρυσᾶ φράγκα 45

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜαὶ ΑΡΧΟΝΤΑΙ
τὴν 1 καὶ 15 ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶναι
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ "ΑΣΤΕΩΣ,"

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θ. ΑΝΝΙΝΟΣ — ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Ἐν τῇ Α' σελίδι ὁ στίχος . . . . Λεπ. 25
Ἐν τῇ Γ' σελίδι ὁ στίχος . . . . » 50

Διὰ διαρκεῖς ἀγγελίας, διὰ διατριβὰς ὡς καὶ διὰ καταχωρίσεις Α' καὶ Β' σελίδος
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ, ΑΡΙΘ. 3.
(Πλησίον τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος)

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ

Αὐτά, τὰ ὁποῖα γίνονται κατὰ τὰ πρακτέρτια τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν — ὅμοια πρὸς ὅσα ἐγένοντο πάντοτε — ἀποτελοῦσι τὴν πρόσθετον κύρωσιν τῆς ἀπολύτου χρηστομύθειας καὶ τῆς ἀπεδιγματικῆς ἀνάγκης τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχεδίου «περὶ τῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἀτομμάτων».

Εὐτόχημα θὰ ἦτο, ἂν ἤδελε κατορθωθῇ ἡ ψήφισις αὐτοῦ πρὸ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν.

Θὰ εἴχομεν τότε δημοτερείας ὑστερούσας πολὺ, εἴτε ἀλχθές, ἀπὸ ἀπόψεως θεαματικῆς καὶ διακοσμητικῆς, ἀλλ' ὑπερούσας συγχρόνως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐξαιρετικοῦ σεμνοῦ τοῦ ἐκλογέως διὰ παντοίων μισθῶν, ὡς ἤδελον ἐπίσης ὑστερεῖ καὶ εἰς ἐξωδρείας, εἰς μαγκουράς, εἰς τραυματισμοὺς καὶ εἰς ἀναιρέσεις. Ἡ ἐλλειψις δὲ πάντων τούτων τῶν τελευταίων ἀποτελεῖ, ὑποθέτομεν, ἐπαρκῆς παραμυθητικὸν ἀντιστάθμισμα τῆς στερήσεως κυανολεύκων, εἰ ὁποῖαι καὶ σαρώνων τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς βαθμίδας ὑποχείων τῶν οἰνοπωλείων, λαδάρων, στερεῶν, βαφυηφόρων ἀτμάτων, παρελάσεων πολιτικῶν, λιτανειῶν ἐκλογικῶν, λόγων ὑπαθρίων ἀπὸ τραπέζης καὶ ἐξ ἀμάξης, ὡς καὶ τοῦ ἁρμονικοῦ μέλους ἠλιθίων ἢ ὑβριστικῶν ἐκλογικῶν ἀτμάτων, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διοικόπτει ἢ συνοδεύει ἀντὶ ὀρχήστρας ὁ ἤχος αἰθερικῶν καὶ ἄλλων ὀργάνων, συντελεστικῶν ὄχι μόνον εἰς τὴν λαμπρότεραν διεξαγωγὴν τῶν ἐκλογῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς στατιστικῆς τῆς θνησιμότητος.

Καὶ ἄνευ ὅλων τούτων τῶν λαμπρῶν θεαμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεκλείσαν ὁριστικῶς ἀπὸ τὰς ἐκλογὰς πρώτη ἡ νομοθεσία τοῦ ἐλευθερωτάτου τῶν ἐθνῶν, ἐν ᾧ τὸ πάντα ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἀπορρέουν, τῆς Ἀγγλίας, ἐμιμήθησαν δ' αὐτὴν αἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι καὶ πλεῖστα εὐρωπαϊκὰ ἡγεμονικὰ κράτη, ἡ ψηφοφορία δύναται νὰ χωρήσῃ ἀπροκόπτως καὶ ὁ λαὸς νὰ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τῶν ἐκλεκτέων.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἐκλογαὶ — περισσότεροι εἰς τὰ κέντρα ἢ μεταξὺ τῶν χωρικῶν πληθυσμῶν, — τοῦς ὁποίους παρασύρει ἡ ἐπιτυχὴς μιᾶς διαβλώσεως· τοῦς ὁποίους μετακτεῖται μία κλαπαδόρα, ἐν εὐφυΐαν ἢ ἐν βαρβαρόφωνον, καὶ ὧν τὴν ἐκλογικὴν συνείδησιν σχηματίζει καὶ ἀβραιώνει ἡ πεισικόκτης ἀνδρ ἡλιθίου ἐκλογικοῦ συνθήματος—ὅρα καὶ τὸ σταφύλι τοῦ Τσαλικόπεσαρη,—ἢ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἐκωδῦδ ἐτὸς ἐκλογικοῦ ἅματος.

Ἀλλὰ ἄν θὰ εἶνε ἀνεπαλόθωτος ἡ ζημία, ἐὰν σταρῆθῶσιν μὲν οἱ τοιοῦτοι ἐκλογεῖς τῶν μέσων τούτων ἀπραλεστέρας διαχωτίσεως τῆς πολιτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, ἀπαχχληθῶσι δὲ ἠλιγότερον οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ ἀκαρεῖαι, οἱ ἱερεῖς καὶ νεκροθάπται.

Ἔκτὸς τούτων πάντων εἰς ἱκανοὺς δήμους ἤρχισαν ἤδη ἐξαρχόμενα τῶν χρηματοκιβωτίων τὰ σοβαρώτερα καὶ πειστικώτερα τῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς ὀκεφῴφεισιν τῶν εἰς εὖς ἀνήκων, τὰ τρακτεζογραμμάτια. Κάτοι δὲ χάρτινα ταῦτα, δὲν εἶνε ἐπιχειρήματα βαρύοντα ἠλιγώτερον τῶν μεταλλικῶν τοιούτων ἐπὶ τῆς ἐκλογικῆς συνειδήσεως. Καὶ συνάπτονται: συμβόλαια ἐκθεσιμα περὶ παροχῆς δημοτικῶν ἀξιωμάτων καὶ δημοτικῶν ἐφημαίων ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, ἀνεγνωσμένα ὑπὸ τῶν σχετικῶν ποινικῶν ρητρῶν, πρὸς ἐξαγορὰν ἐκλογικῆς ὀκοστηρίξεως, καὶ συνομολογοῦνται ἐγγ-ήσεις χρεῶν καὶ παράχρεωσι ἀφέσεις, καὶ δωροῦνται εἰς δήμους πολυέλαιοι καὶ κηροστήρια καὶ κώδωνες καὶ κατασκευάζεται που καὶ κομψὰ βρουσῦλα μετὰ τῆς ἀπορριπτέου γούρας διὰ νὰ ξεδιψᾶσιν οἱ ἄ θρωποι καὶ νὰ ποτίζωνται τὰ κτήνη.

Ὅλα, φεῦ, τὰ ἀγαθὰ ταῦτα τῶν παραινούντων τῆς ψηφοφορίας τὰ ἔχουν ἀποκόψει ἄλλοι νομοθεσίαι, ὡς τὰ ἀποκόπτει διὰ πρακτικωτάτων διατάξεων τὸ ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ ἐκλογικῶν ἀδικημάτων.

Ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀνοδοῦσης τῆς ψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου τούτου, παρέχεται σήμερον εἰς τὸν ἐλληνικὸν λαὸν ἡ εὐκαιρία νὰ παγκόσῃ μίαν ἔτι φορὰν τὰ ἐκλογικὰ ταῦτα ἀγαθά.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἐκ τοῦ δεινοτέρου κακοῦ δύναται τις νὰ ἐπιθλίψῃ ὠφέλειαν, τὸ «Ἄστυ» θὰ παρακάθεται πάντα βουλήφορον νὰ τηρήσῃ ἀκριβῆς σημειώσε ς τῶν δαπανηθεισῶν κατὰ τὰς δημαιρεσίας ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀσυγκεράστου ἐκλογικῆς ἐλευθερίας εἰς χρῆμα, ἅμα, τρώματα, μώλωπας, εἰς ἐπίταχιν τῆς ἐκλογικῆς ἐξαγρεύσεως, εἰς μεγαλειτέραν διάσεισιν τῶν πολιτικῶν ἠθῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σημειώσεων τούτων νὰ μορφώσῃ γνώμην, κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησιν, περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ περὶ τῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἀτομμάτων νομοσχεδίου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Αἰγύπτῳ .κ.κ. Συνδρομηταὶ τοῦ «Ἄστεως», οἱ θέλοντες νὰνανεώσωσι τὴν συνδρομήν των ἢ νὰ ἐγγραφῶσι νέοι συνδρομηταί, νὰπευθύνονται πρὸς τὸν ἡμέτερον δι' ἅπασαν τὴν Αἰγυπτοῦ ἀνταποκριτὴν κ. Κ. Βασιλειάδην, διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοπωλείου ὁ «Φοῖνιξ».

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗΜΠΕΗ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α.'

Κακὸ φιρμάνι πῶφτασε στοῦ Λιούμποδιτς τὸν πύργο !..
Τὸ διάδασε ὁ Ἀλλήμπεης, τὰ μάτια του βουρκώνουν
Καὶ στὴν ποδιὰ τῆς μάννας του σκύδει καὶ τάπιθώνει.
—Διάδασε μάννα, ὁ Λάκεσιτς, ὁ μπέης, τί μοῦ γράφει.
Ἡ σαστικιά μου, ἡ Χάϊκα μου, δὲν εἶνε πειὰ δική μου.
Προστάζει καὶ τὸν Μαῦρό μου στὴ Μπίσνα νὰ τοῦ στείλω.
Κι' ἂν δὲν τοῦ στεῖλω τὸ ἄλογο, τὴ Χάϊκα ἂν δὲν τοῦ δώσω,
Νὰ παραβγοῦμε στὸ σπαθὶ ποιὸς θὰ τὴν κάνῃ ταῖρι.
Σύρε, μαννοῦλά μου γλυκειά, στὸ πρῶτό μου σεῖζῆ,
Πές του νὰ δώσῃ σπάλογο διπλὸ, τριπλὸ ταῖνι
Νὰ στρώσῃ καὶ τὴ σέλα μου τὴ χρυσοκεντημένη
Καὶ πρὶν ρεδίσουν τὰ βουνὰ νὰ τοὖχῃ σελωμένο.
Γιατὶ θὰ πάω νὰ τονὲ βρῶ τὸν Λάκεσιτς, τὸν σκύλο !
Τὸν λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ γιαταγάνι δρπάζει
Κι' ὀρκίζεται τὴ Χάϊκα του, στὴν ὠμοφῆ του ἀγάπη,
'Ορκίζετ' ὁ Ἀλλήμπεης, σὰν νὰ τὴν ἔχῃ ἐμπρός του :
— Χάϊκα, γλυκειὰ μου ἀπαντοχή, Χάϊκα, γλυκειὰ μου ἀγάπη
Ἐσὺ δική μου ἐγράφτηκες, δική μου θὲ νὰ γείνῃς !
Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ χωρὶς τὸ φλημὰ σου ;
Βλέπεις ἐτοῦτο τὸ σπαθὶ, ποῦ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο ;
Αὐτὸ τοῦ γέρω-Λιούμποτσιτς τὸ βάστηξαν τὰ χέρια
Κι' ἂν εἶν' γραφτὸ στοῦ Λάκεσιτς τὴν ἀγκαλιὰ νὰ πέσῃς
Ἐγὼ μὲ τὸ λεπτὸ του θὰ κόψω τὸ λαιμό σου !

Ἀφήνει ὁ μπέης τὸ σπαθί, τὸ διπλακονισμένο,
Γέρνει στὸ ἔρμο στρῶμά του, μὲ βάκρυα τὸ ποτίζει
Καὶ τοῦ δρκου τὰ πι κρόλογα τὰ χείλη του ἀναδεύουν.

Ἔμαθε ἡ Χάϊκα ἡ ὡμορφη τὸ μήνυμα τὸ μαῦρο
Καὶ τοῦ πατέρα της μιλεῖ καὶ τἀδερφοῦ της λέει :
— Ἡ σαστικιὰ τοῦ Λιούμποτσιτς δὲν πέρνει ἄλλον ἄνδρα.
— Ἔλα στὸ νοῦ σου, ἀμοιρη ! τὴς λέει ὁ γονιός της
— Ἔλα στὸ νοῦ σου, ἀδερφή ! τὴς λέει κι' ὁ ἀδερφός της.
Κι' ἂν δὲν γενῇ τὸ θέλημα τοῦ Λάκεσιτς, τοῦ μπέη,
Ἀλλοίμονο στὸ σόϊ μας καὶ στὴ γενιά μας ὅλη !
Βάλε φωτιὰ στὸ σπίτι μας καὶ σκλάβα σου σὲ πέρνει...
—Πάρτονε, πάρτον ἀμοιρη ! τὴς λέει καὶ κλαίει ὁ γέρος.
Κι' ἡ κόρη ἐδαρυγύμησε κι' ἡ κόρη ἀπολογιέται.
— Ἐγὼ καὶ γιὰ τὰ σπίτι μου καὶ γιὰ τὰ γονικά μου
Πέρνω σπαθὶ καὶ σφάζομαι, κρεμάλα καὶ κρεμιέμαι,
Πάω καὶ πέφτω, πνίγομαι στὲς Νέρεντας τὸ ρέμα.
Καὶ τὸ σκυλὶ τὸν Λάκεσιτς κι' αὐτὸν τὸν κάνω ταῖρι !

Στὸν πύργο τὸν ἐφτάφηλο ὁ Λούμποδιτς κοιμᾶται,
Κοιμᾶται κι' ἀνειρεύεται τὴ Χάϊκα τὴ γλυκειά του.
Κ' ἡ μάννα, ἡ γρηᾶ μάννα του ξεφεύγει ἀπὸ σιμά του,
Κρυφὰ πηγαίνει στὴν αὐλή, κρυφὰ καὶ δειλιασμένα.
Πάει σιμὰ στὸ Μαῦρό του καὶ τοῦ φιλεῖ τὴ χῆτη,
Τοῦ βάζει καὶ τὰ χάμουρα μὲ τὰ δικά της χέρια.
Καὶ λέει στὸ γέρω-Χουσεΐν, τὸν πρῶτο τὸν σεῖζῆ :
— Πάρε, σεῖζῆ, τάλογο, στὴ Μπίσνα πήγαινέ το,
Βρὲ τὸ σκυλὶ τὸν Λάκεσιτς, πές του νὰ πάρῃ τὸ ἄτι
Νὰ σπλαγχνισθῇ τοῦ Λιούμποτσιτς τὸ ρημαγμένο σπίτι !...
Εἶπε καὶ μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της κρύβει
Νὰ μὴν ἰδῇ τὸν Μαῦρό της στὴ ντροπιασμένα στράτα.
Μὲ θλιβερὴ περπατισιὰ τρωβάει μπροστὰ ὁ Μαῦρος,
Μὲ θλιβερὴ περπατισιὰ τὸν σέρνει κι' ὁ σεῖζης.
Καὶ στὸ πικρὸ χλιμίντρισμα ραγίζουν τὰ λιθάρια,
Γιατ' εἶνε ὁ Μαῦρος ὁ παληὸς, τὸ τιμημένο τὸ ἄτι.
Στὴ σέλα του σκοτώθηκε τ' Ἀλλήμπεη ὁ πατέρας
Χωμώνας πρῶτος στοὺς ἐχτροὺς, στὴ μάχητ ἤς Βαγδάτης.
Κ' ἔσο μακραίνει τάλογο στὴ ντροπιασμένη στράτα
Τὸ θλιβερὸ χλιμίντρισμα τἀντιπαλοδοῦν οἱ ράχες
Καὶ τρέμει ἡ μάννα τοῦ Ἀλλ, μὴν τὸν ἀδερφό κ γυιός της
Καὶ ξορνιστεῖ καὶ λαφιαστῇ στὸν ὕπνο ποῦ κοιμᾶται.
Μοιρολογᾶει ἡ γερόντισσα τὸ τιμημένο τὸ ἄτι
Καὶ καταρῆται τὸ σκυλὶ, τὸν Λάκεσιτς καὶ λέει :
— Ἀλοί ! τὸν γέρω-Λιούμποτσιτς τὸν ἔφαγε τὸ βόλι,
Τἀδέρφια μου σκοτώθηκαν, χαθῆκαν τὰ παιδιά μου
Γιὰ τὴς Βοσνίας τὴν τιμὴ ξεκλήρισ' ἡ γεννιά μου.
Ὁ γέρω-ἀητὸς σωρηάσθηκεν ἀπ' τὴ φηλὴ φωλιά του
Καὶ τὸ μικρὸν ἀητόπουλο παρηγοριά μοῦ μένει.
Στὴν ἔρημην ἀητοφωλιὰ τί θέλεις μαῦρο φετδὶ ;
Καταραμένα τρεῖς φορὲς τὰ στέφανά σου νάνε !

Βαρειοκοιμήθηκε ὁ Ἀλῆς στὸ θλιβερὸ στρωσίδι
Καὶ τὴν καλὴ του ἀλουνχτὶς θωρεῖ μὲς στὸνειρό του.
Νύχτα βαθειὰ σηκώνεται καὶ τὸ σταυρό του κάνει,
Βάζει κανούρια φορεσιὰ, κρεμνάει τὸ γιαταγάνι
Καὶ λέει στὰ παληκάρια του καὶ στοὺς ποιστὸς του λέει :
— Ἀνάψτε τοῦρα τὰ δαδιὰ νὰ φέξῃ σὰν ἡμέρα
Καὶ σύ, σεῖζῆ, φέρε μου τὸν ἄμορφο τὸ Μαῦρο,
Γιατὶ θὰ φύγω σύνναρα, θὰ πάω νὰ πολεμήσω.
Τὰ παληκάρια δὲν μιλοῦν κ' ἡ μέρα ξεπροβάλλει
Κ' ἡ μάννα, ἡ γρηᾶ μάννα του στὴν κάμαρή του μπαίνει
— Μάννα μου τὴν εὐχοῦλα σου, μάννα μου τὴν εὐχή σου !
Τῆς λέει καὶ μὲ τὰ χεῖλη του τὰ βάκρυα τῆς σφουγγίζει.
— Πφῶ πάε, Ἀλῆ, παιδάκι μου, κ' ἔμεινα ποῦ μ' ἐφίνεις ;
Εἶσαι μικρὸς κι' ἀνήξερος καὶ θὰ σὲ φάῃ ὁ σκύλος !
— Μὴν κλαῖς, μανοῦλά μου, μὴν κλαῖς, κ' ἔχω βοήθειά μου
Τὸ ἄτι τοῦ πατέρα μου, τὸ κοφτερὸ σπαθί του.
— Τὸ ἄλογό σου τὸστειλα στὸν Λάκεσιτς ψὲς βράδυ . . .
Ἀν θέλῃ αἷμα ἡ Χάϊκα σου, χύσε μου τὸ δικό μου.
Τῆς μάννας τὰ πικρόλογα, τοῦ καΐνε τὴν καρδιά του
Μὰ εἶνε βαρὺς ὁ ὅρκος του κ' ἡ ἀγάπη τονὲ πνίγει,
Σέρνει τὸ γιαταγάνι του νὰ κόψῃ τὸ λαιμό του.
Κ' ἡ μάννα του τονὲ κρατεῖ, κι' ὁ Ἀλήμπεης τῆς λέει :
— Κι' ἀν μοῦ γλυτώσῃς τὴν ζωή, τί νὰ τὴν κάνω μάννα ;
Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ Λιούμποδιτς κι' ὁ σαστικὸς τῆς Χάϊκας.
Ἡ μάννα κλαῖει καὶ δέρνεται καὶ στὸ παιδί τὴς λέει :
— Ἐφτὰ παιδιὰ ἡ ἀμοιρη κ' ἐφτὰ ἀδέρφια τάχες.
Τὰ δύο σκοτωθήκανε στὴν παινεμένη Κρήτη
Καὶ τἄλλα μὲς στὰ χέρια μου πεθάνανε λαβωμένα.
Ὁ γέρως ὁ πατέρας σου χῆθηκε στὴ Βαγδάτη,
Τἀδέρφια μου ὅλα τἀφαγεν ἡ μοῖρα τοῦ πολέμου,
Γιὰ τὴς Βοσνίας τὴν τιμὴ ξεκλήρισ' ἡ γεννιά μου.
Στὶς φλέδες σου, ἀητόπουλο, τρέχει ἀγιασμένο αἷμα
Κ' ἔλσαι τοῦ γέρω-Λιούμποδιτς βλαστάρι τιμημένο.
Τοῦ κόσμου ἡ καταφόρνεση κ' ἡ ἔχτρα δὲ σὲ πιάνει.
Μὰ εἶσαι μικρὸς κι' ἀνήξερος, κι' ὁ Λάκεσιτς θηρίο.
Κι' ἂν θέλῃς κόρην ὡμορφην, ἐγὼ σοῦ βρίσκω ἄλλη
Νὰ ἴδῃ γιορτὲς τὸ σπίτι μας, νὰ ἰδῇ καὶ παγηγύρια.
— Μπροστὰ στοὺς ἄλλους μπήνδες δειλὸς καὶ ντροπιασμένος
Νὰ ἴσω μάννα δὲν μπορῶ, θὰ πέσω νὰ πεθάνω.
Πέφτει στὸ στρῶμα ὁ Ἀλήμπεης, παρηγορᾶ δὲν ἔχει
Κ' ἡ μάννα ἡ δόλια δίπλα του παρηγοριὲς τοῦ λέει.

Χαρὲς καὶ ξεφαντώματα στοῦ Λάκεσιτς τὸν Πύργο.
Τὸν Μαῦρο τὸν περήφανον ὁ Τοῦρκος καμαρώνει
Τὸ χαλινάρι του ἔπισασε καὶ διώχνει τὸν σεῖζῆ
Καὶ λέει στὰ παληκάρια του, στοὺς ὀσάτηδὲς του κρένει :
— Ἐλοῦφαξεν ὁ Λιούμποδιτς, τὸ Μαῦρο του μοῦ στέλνει
Καὶ τώρα ἡ Χάϊκα ἡ ὡμορφη, ἡ Χάϊκα μὲ προσμένει. . . .
Οἱ ὀσάτηδες περήφανοι σελώνουν τάλογά τους,
Μπροστὰ τοὺς πάει ὁ Λάκεσιτς κ' οἱ ὀσάτηδες ἐοπίσω.
Σχίζουν τὸν κάμπο φτερωτοί, σὰν ἀστραπὴ διαβαίνουν
Καὶ τραγουδοῦν ἀλλόγλωσσα τοῦ γάιου τὰ τραγούδια.
Καὶ καθὼς σχίζουν τάπια τους περήφανα τὸν κάμπο
Κύκνοι θαρρεῖς πῶς κολυμποῦν μέσ' στὰ νερὰ τῆς λίμνης.
Κάτασπρη ἐμπρός τους ἡ κορφὴ προβάλλει τῆς Μορίνας
Μὰ ὁ μπέης γλυκωτραγούδει, δὲν ἀκούδεται τὸ χιόνι.
"Ἐχει τρακόσους ὀσάτηδες κ' εἶνε βαρβάτα τάπια,
Καὶ τραγουδοῦνταε προσπερνοῦν τὴς χιονισμένες ράχες.
Μπροστὰ τους τώρα ἀπλώνεται ὁ εὐλογημένος κάμπος
Π' ἀνθίζει ἡ Χάϊκα ἡ ὡμορφη στὸ σπίτι τῶν γονῆν της.
Πεζεύουνε οἱ ὀσάτηδες, πεζεύουν· κ' οἱ ραγιάδες
Τοὺς σεργιανοῦν τἀπεινοὶ στὸν κάμπο τἀλογά τους.
Πεζεύουνε οἱ ὀσάτηδες, κάθουνται τρῶν καὶ πίνουν
Κι' ὁ Λάκεσιτς πάει μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς καλῆς του.
Δυὸ διαλεγμένοι ὀσάτηδες τὸν ἀκλουθοῦν ἐοπίσω
Κι' αὐτὸς τὴ νύφη ἀναζητάει μέσ' τὸν ψηλὸ κ ο υ λ έ της.
Πανώρια τὴν συνέτυχε, νυφιάτικα ντυμένη.
Στὸ παραθῦρι πρόσβαλε, στὰ παλληκάρια γνέφει
Κι' οἱ ὀσάτηδες βρεθήκανε καβάλα στάβλογά τους.
Δυὸ παλληκάρια διαλεχτὰ τὴν νύφη ἀκολουθοῦσνε,
Τὸν Μαῦρο ἡ νύφη καβαλάει καὶ τὸν σταυρό της κάνει :
— Θὲέ μου στὴ στράτα τὴν καλή καὶ τὴν καταραμένη
Φέρε μου τὴν ἀγάπη μου ὁ μὲ ξελευτερώσῃ,
Οἱ ἀχτροὶ νά γείνουν κουρνιαχτὲς κι' ὁ Λάκεσιτς μαζή τους !
Περνοῦν τὸν κάμπο οἱ ὀσάτηδες μὲ τὴν πανώρια νύφη
Καὶ χαίρονται καὶ τραγουδοῦν τοῦ γάμου τὰ τραγούδια.
Βαρειὰ σκεπάζει καταχνιὰ τὶς ράχες τῆς Μορίνας
Καὶ ἐφανική νεροποντὴ σκεπάζει ὅλον τὸν κάμπο.
Τὰ διάπλατα μπουρνοῦζια τους οἱ ἀντρειωμένοι βγέζουν
Τὴ νύφη ἀποσκεπεῖουνε τὴ μοσχαναθρεμένη...
Βογγεῖει πνιγμένη ὁ καπνοὺς ἡ ἀγρια Μορίνα
Κι' ἀντιδοῦζουν τὰ ριζά κι' ἀντιδοῦζεῖ ὁ κάμπος.
Βορρᾶς κι' ἀνεμοστρόβιλος τὸ χιόνι συνεπέρνει
Καὶ ζώνει τὶς ψηλὲς κορφὲς, τὰ χαμηλὰ τὰ πλάγια
Κι' οἱ ὀσάτηδες οἱ ἀτρόμητοι τὸ βλέπουν καὶ δειλιάζουν.
Κι' ὅσο ζυγώνουν τὰ ριζά, τὸ χιόνι τοὺς μουδιάζει
Κι' ὅσο ἀγναντεύουν τὴν κορφὴ τὰ γόνατά τους τρέμουν.
Μὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Λάκεσιτς ἡ ἀγάπη τὴν ζεσταίνει.
Ἀντρειωμένοι οἱ ὀσάτηδες, μὴ σὰς τρομέζῃ ἡ μπόρα !
Τραδοῦν μπροστὰ οἱ ὀσάτηδες ζωμένοι ἀπὸ τὸ χιόνι
Κ' ἡ Χάϊκα τρέμει στάλογο σὰν τὸ φτενὸ καλάμι,
Καὶ πλέκει τὰ χεράκια της, τὸ Μαῦρον ἀγκαλιάζει,
Κι' ὁ Μαῦρος ἀντρειούεται, κένει φτερά καὶ τρέχει.
Ἀπὸ τὸ κρινοδέχτυλο τὴ βέρα ἡ κόρη βγάζει,
Τὴ βέρα ποῦ τῆς χάρισεν ὁ Λιούμποδιτς μιὰ μέρα
Καὶ τηνὲ δένει, τὴν περνῷ στοῦ Μαῦρου τῆς τὴ χαῖτη.
— Μαῦρέ μου, ἐμένα κι' ἂν μὲ φάῃ τὸ χιόνι τῆς Μορίνας
Κένε φτερά καὶ πέταξε στοῦ Λιούμποδιτς τὸν πύργο,
Δόστου τὸ ἀκχτυλίδι μου κι' αὐτὸς θὰ καταλάδῃ
Πῶς ἡ καρδιὰ τῆς Χάϊκας του μαζή του πάντα μένει.

Μποστὸ στὴ νύφη οἱ ὀσάτηδες ἀνοίγουνε τὸ δρόμο,
Μὰ εἶνε τὸ χιόνι ἀτέλειωτο, τὸ δρόμο ἀποσκεπεῖζει.
Σέλτης τὸν ὀσάτη δὲν θωρεῖ, τοὺς ἔζωσε ἡ θολούρα,
Καὶ τἄτια τους μουδιάσανε κι' ἀλαφιασμένα στέκουν.
Μονάχα ὁ Μαῦρος πάει μπροστὰ, σκίζει τρελλὸς τὸ χιόνι
Κ' ἡ Χάϊκα ἀπὸ τὴ χῆτη του βαστιέται καὶ κυττέζει
Τοὺς ἀντρειωμένους ὀσάτηδες ποῦ χάνονται ἕνας-ἕνας
Μέσα στὸν ἀσπρο σίφουνα καὶ στὴν ἀνεμοζέλη.
Βαστέει ἀκόμη ὁ Λάκεσιτς μὲ δυὸ ἀντρειωμένους,
Μὰ στὴς Μορίνας τὴν κορφὴ πάνε κ' οἱ ἀντρειωμένοι !
Τοὺς ἐκατάπιε ὁ σίφουνας, τὸ χιόνι τοὺς σκεπέλει.
Μονάχα ὁ Μαῦρος πάει μπροστὰ, σκίζει τρελλὰ τὸ χιόνι
Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴ χῆτη του βαστιέται καὶ κυττέζει :
Μονάχος τώρα ὁ Λάκεσιτς παλεύει μὲ τὸ Χάρο
Καὶ ἡ Χάϊκα ποῦ τονὲ θωρεῖ, σκληρὰ τὸν καταρῆται :
— Ὅσες ψυχὲς χαθῆκανε κ' πτέλουν τὴ ψυχή σου !
Πετάει ὁ Μαῦρος, δρασκελᾷ τὴς χιονισμένες ράχες
Καὶ τὴς Μορίνας τὴν κορφὴ περήφανος πατάει.
Νύχτα βαθειὰ τοὺς ἔζωσε κ' εἶν' τὸ σκοτάδι πίσα.
Ἀπὸ τὰ χέρια τὴς καλῆς τὸ χαλινάρι πέφτει
Κι' ὁ Μαῦρος στέκει ἀχνίζοντας καὶ γύρω του κυττέζει.
Τἀνδρειωμένα στήθια του τοῦ δέρνει ἄγρια μπόρα
Καὶ πάλε μέσ' στὴ καταχνιὰ χυμέει καὶ τὴν ἐεσκίζει.
Μὰ μέσ' στὴ νύχτα τὴ βαθειὰ μέσ' στὴ βαθειὰ θολούρα
Ξέμακρα κάτω ἀπάντεχη μία λάμψι ἀντιφεγγίζει
Κι' ὁ Μαῦρος τὴν ἀκολουθάει καὶ ροδολέει στὰ πλάγια.
Κι' ὅσον ὁ Μαῦρος ροδολέει, μακρεῖνει ἡ φλόγα ἐμπρός του
Σὰν νὰ τὸν σέρνῃ πῖσω της, σὰν νὰ τοῦ λέῃ : «Ἀκλοῦθα !
Εἶμαι τὸ μυστικὸ δαδὶ τῆς θεΐας Δικαιοσύνης !»
Κι' ὁ Μαῦρος τὴν ἀκολουθάει, βλέει φτερά στὰ πόδια
Κ' ἐμπρός του ὁ κάμπος ἥμερος ἀπλώνεται σὲ λίγο.
Οὔτε ποτάμια, οὔτε γρεμνὰ τὸν σταματοῦνε τώρα
Γιατ' εἶν' ὁ κάμπος ὁ γλυκὸς, ὁ ἀγαπημένος κάμπος,
Ὁ κάμπος ποῦ δρασκέλαγε μὲ τὸν καλό του ἀφέντῃ.

Ἄσπρος φαντάζει ἔξμακρα τοῦ Λιούμποδιτς ὁ πύργος,
Κι' ὁ μαῦρος πάει καὶ στέκεται στὴ θύρα τῆς αὐλῆς του,
Σκάδει τὰ χῶμα, χλιμιντρέει κι' ἀγνίζει ἀπὸ τὸν κόπο
Κ' ἡ Χάϊκα στέκει ἀπέναντ του, βουδὴ σὰν πεθαμένη,
Δεμένα τὰ κρινόχερα μὲς στὴ βαθειὰ του χῆτη.
Μὰ στὸ γλυκὸ χλιμίντρισμα, μὲς τὴ βαθειὰ τὴ νύχτα
Λαφιάζεται στὸν ὕπνο τῆς τοῦ Λιούμποδιτς ἡ μάννα :
— Ἀλλ μου ἤρθε ὁ Μαῦρος σου ! Ἀλλ μου τἄλογό σου !...
Ἀπὸ τὸ ξῦμο στρῶμα του ὁ Λιούμποδιτς πετέται,
Μιὰ δρασκελιὰν ἐπήδησε καὶ στὴν αὐλὴν εὑρέθη....
Μπροστὰ του ὁ Μαῦρος στέκεται μὲ τὴ καλή του Χάϊκα !

Κοττήγνη, 16 Ἰουλίου 1899.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΑΙ ΑΠΕΙΛΑΙ ΤΩΝ ΣΥΡΙΩΝ

Περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, θυσάρεστα πληροφορεῖται ἐλεήβτων. Οἱ Σύριοι τῆς Ἀντιοχείας, βλέποντες ὅτι ἡ Πόλη δὲν ἀναγωρεῖται τὸν παραιόμως ἐκλεγέντα "Ἀραβα Πατριάρχην, ἠείλησαν ὅτι θ' ἀσπασθῶσι τὸν καθολικισμὸν, ἀναγωρεῖζοντες ὡς πνευματικὸν ἄρχηγὸν των τὸν Πάπαν! Ἔνεκα τῆς ἀπειλῆς ταύτης, ἡ ρωσικὴ Πρεσβεία προέβη εἰς παραστάσεις παρὰ τῷ Σουλτάνῳ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐδόθη ὑπόσχεσις ἐκ τῶν ἀνακτόρων", ὅτι τὴν 31 Αὐγούστ